

Kirjoittanut Arto Nieminen   Heti kun kesä oli mennyt lähdin käymään porissa. Seuloin kaikki tutut mutta palattuani sieltä tuntui kuin olisin taas jäänyt tyhjiöön. Koko kesä oli ollut kiva mutta... Kun sinua ei ollut niin olin sitten mielummin yksin. Katselin telkkaria ja vetelin sauhuja mutten viitsinyt mennä käymään Irmankaan luona kun en tiennyt olisiko se kotona. Niinpä sitten eräänä sunnuntaina tekaisin itselleni syyn käydä golffaamassa saadakseni vähän raitista ilmaa. Pitkästä aikaa tunsin olevani edes vähän enemmän elossa. Kun palailin sieltä päädyin viimein Irmann luokse joka ei tietenkään ollut kotona. Sinä iltana tuli tv:stä mielenkiintoinen tieteisohjelma jossa sanottiin että maapallon epäkesko akseli aiheuttaa sen pyöriessä tärinää joka synnyttää molekyylejä. Jos, tv korosti, jos maapallon akseli olisi suora ei molekyylejä olisi lainkaan. Heti tuntui paremmalta. Tunsin itseni neroksi. En tosin tiennyt mitä sillä asialla olisin tehnyt. Avasin jääkaapin ja olutpullon nähdesäni tuli mieleen että joku muukin taitaa tietää saman jutun sinusta kuin minäkin. Avasin olut pullon ja ajattelin sitten ettei kukaan muu sentään samaa kaljaa juo kuin minä joten se siitä. Syksy hiipui ja alkoi talvi taas. Rämmin lumisateessa paksut vaatteet päällä. Ihmiset kiipeilivät ratikoihin ja nousivat busseista ja minä istuin autossa lämpöpari päällä ja kosteus haisi kumimatolta. Vuosi vaihtui ja sain sinulta joulukortin. Elättelin vähän aikaa toivoakin muttei se siitä sen kummemmaksi muuttunut joten annoin virran viedä eteenpäin. Joskus maaliskuussa sitten kun ensimmäisen kerran mustaa maata alkoi taas paljastua lumen alta tajusin että se jatkuu semmoisena ajan kiertokulkuna loputtomiin. Ainakin minun kohdallani. Tempaisin itseni heti yksille kursseille jotka minulta oli jääneet väliin ja aloin voimistella kotona iltaisin. En tiedä mitä muuta enää tekisin sanoin viimein eräänä iltana ikkunan edessä ja silloin tiesin kai viimein menettäneeni sinut. Lähdin yksin korpeen sinä kesänä viettämään kahden viikon kesälomaa voidakseni miettiä asioita paremmin. Yksin, täysin rauhassa. Vuokrasin mökin sitä varten ja ajelin autolla joitain valtatieitä ja sivuteitä kunnes saavuin perille. Mökki oli pieni. Kaksi huonetta joista toinen oli keittiö. Vilkaisin ympärilleni. Ikkunoita peittivät sadat, tuhannet vaalean punaiset molekyylit. Kävelin hitaasti ikkunan luo. Aivan kuin lumihuutoja. Vaaleanpunaisia palloja muuttumassa suuremmiksi ja pienemmiksi. Ulkona. Taustanaan metsän tummempi vihreän harmaa massa. Tuijotin metsän puita aukean reunalla joita tuskin näkyi enää. Mistä niitä tulee...? Vilkaisin takkaa. Puita oli pinossa sen vierellä ja muotilehtiä sytykkeinä. Laitoin muutamia halkoja tulipesä ja sytykkeitä ja pian liekit jo leimusivat valtoimenaan luoden kotoista valoa tupaan. Vilkaisin ikkunoita vaikuttaisiko savu niihin mutta vaaleanpunaiset pallot pysyivät pihalla ilmassa reagoimatta kai savuun mitenkään. Kävelin hitaasti sängyn luo ja istuin sen laidalle. Levitin huovan varovasti päälleni ja asetuin pitkäkseni. Katselin liekkien loimuja takassa ajatuksissani. Vaikeasti määriteltävä ininä ulkona jatkui mutta oliko molekyyleistä nyt vaaraa? Siellä sisällä olo tuntui turvalliselta. Minulla oli ruokaa. Pariksikin viikoksi. Mutta entä sitten? Jos molekyylit eivät häviäisi? Jos ne olisivat vaarallisia? No, ehkä ne jo huomenna olisivat kadonneet. Söin ja siemailin olutta tuijottaen pihalle kunnes ilta alkoi hämärtyä. Ininää...ininää...ininää... Kiihottavaa ininää jostain kaukaa ulkopuolelta syvälle uneeni. Käänsin kylkeä ja toivoin sen loppuvan mutta kiihottava ininä vain lisäänty. Silloin avasin silmäni ja kuinka vaaleanpunaiset pilvet peittivät huoneen. Molekyylejä. Satoja, tuhansia, ne peittivät kaiken, ikkunat sängyn, tuolit ja pöydän. Katsoin takkaa jonka peittivät jo vaaleanpunaiset pilvet jotka näyttivät ikäänkuin tiivistyvän eläväksi vaaleanpunaiseksi massaksi juuri sen kohdalla. Syöksyin sängystä horjuen ja ryntäsin keittiöön. Pengoin kaappeja huihtoen raivoisasti ympärilleni. Hyttyssumuttimia! Otin kaksi niistä käteeni ja aloin suihkuttaa ympärilleni mutta ärsyttävä ininä vain lisääntyi ja molekyylipilvet peittivät minut jo kauttaaltaan. Kiimasta ja nautinnosta vapisten availin laatikoita. Tulitikkuja! Kaivoin esiin rasian esiin ja sytytin tulitikun ja painoin sumutinta. Liekki lehahti kirkkaana syöksien tulta yli metrin

mittaisena. Painoin nappia ja käänsin sumutinta suunnaten liekin iniseviin pilviin. Käänsin tulta ja annoin liekin tappaa, polttaa niitä ja tunsin samalla järjetöntä pahaa oloa kun molekyylien vaaleanpunaiset pilvet väistyivät ja loittonivat kauemmaksi. Astuin tupaan ja suuntasin liekin takkaan jossa vaalean punaiset pilvet olivat sankimmat. Ikkunoihin. Verhot syttyivät tuleen. Vanhat karmit paloivat jo syytäen savua sisälle tupaan. Painoin nappia ja annoi liekin polttaa niitä sängyllä, pöydällä, tuoleilla. Liekit löivät jo katossa kun nappasin huovan sängyltä ja kietouduin siihen. Lähdin kävelemään ovelle, avasin sen ja... Astuin ulos verannalle. Valtava molekyyli pilvi peitti kaiken. Koko pihan, taivaan ja ääni jonka silloin kuulin oli valtava, kaikki voipa kirkuna. Ei yksittäisten olentojen vaan yhden suuren olennon joka vaati nautintoa. Syöksyin piha nurmikolle ja juoksin sokeasti kohti autoa. Peityin vaaleanpunaiseen massaan joka nuoli, lipoi karkean peiton läpi kiihottaen silmittömästi niin että vapisin ja horjuin. Tunsin molekyyliä itsessäni vaatteiden läpi, silmitöntä kiduttavaa nautintoa joka sai tajuntani sumenemaan. Lausuin tuntemattomia sanoja jotka hukkuivat kimeään kiljuntaan. Törmäsin auton kylkeen sokeana, sekaisin ja avasin vavisten oven. Kaaduin sivuttain etupenkille täynnä molekyyliä, ihanat vaaleanpunaiset molekyyli peittivät kaiken, kaiken. Kallistuin penkille tahdottomana, huitovat käteni osuivat avaimiin, käänsin niitä ja auto peruutti sokkona törmäten johonkin. Ovi paiskautui kiinni ja silmitön kirkuna äkisti kohahti lasien taa. Katsoin ulos. Aallot lasien takana liikkuvat hypnoottisesti velloen. Ja niiden takana... Aivan kuin valtava ruumis. Kaksi metriä korkea ja sen ääni joka kirkui, kirkui Se liikkui auton valoissa Se lainehti punaisempana massana valtaviin pilviin velloessa sen ympärillä ja silloin näin vilahduksen valkoisista hampaista ja punaisesta kielestä jotka pyrkivät esiin sen meren keskeltä, romahtaen samantien sen sisään kadoten sen meren sisään joka peitti kaiken, kaiken. Painoin kytkintä ja käynnistin auton. Painoin vaihteen eteenpäin ja kaasun pohjaan. Auto heittelehti ja hiekka roiskui kun jatkoin eteenpäin sokkona. Läpi vaaleanpunaisen molekyyli pilvien jotka ajovalojen loisteessa aaltoilivat mielipuolisina, äänettöminä kuvioina. Auto tavoitti pienen hiekkatien ja tuskin tajusin ajavani eteenpäin. Puut ja metsä vilisivät ohitse kun ajoin pois pakoon sitä hirvittävää kohtaloa joka tavoitteli minua. Pois, pois kauemmas sitä vaaraa joka uhkasi minut tavoittaa. Jonnekin missä sitä ei koskaan enää olisi, ei koskaan enää olisi. Image Muutaman kilometrin päästä tien vierestä tulipalo näytti pieneltä. Valo vain välkkyi vähän kuusen latvoissa ja joitain harvoja lieskoja nousi öiselle taivaalle. Seisoin hetken katselemassa ennenkuin hyppäsin takaisin autoon ja lähdin ajamaan kohti kylää. Se oli mooseus, muistaakseni parin kilometrin päässä. Ajelin sataa ja saavuin heti kohta kylään. Kauppa ja baari, muutama talo, ei juuri muuta. Hyppäsin autosta ja menin baariin. Joitakin ihmisiä istuskeli pöydässä ja tumma mies katseli minua tiskin takaa. Tilasin oluen ja tuijottelin asiakkaita. Mökin vuokrannut mies istui nurkkapöydässä ja tervehti minua. "Mökki syttyi palamaan" sanoin " Siellä oli molekyyliä. Sytytin sen palamaan. Yritin tappaa niitä." Mies tuijotti minua suu auki. "Oliko niitä paljon?" Tumma mies tiskin takaa kysyi "Oliko niitä paljon?" Lähimmässä pöydässä istuva vanhempi mies kysyi myös tuijottaen minua hailakoin silmin. "Jos oli ne voivat levitä tänne..." Samalla hetkellä ensimmäiset molekyyli leijuivat sisään oviaukosta. Ne levisivät nopeasti ympäri huonetta. Pöydät ja tuolit kaatuilivat kun miehet yrittivät pakoon. Tumma mies nosti tiskilevyn ja sanoi minulle " Tännepäin, nopeasti!" Seurasin tummaa miestä takahuoneeseen johtavalle ovelle. Livahdimme nopeasti oviaukosta ja tumma mies sulki oven samantien perässämme. Huomasin olevamme varastossa. "Entä he ?" kysyin osoittaen ovea "Huolehtikoon itsestään" mies vastasi käheällä äänellä. Kammottava huuto alkoi kuulua toisesta huoneesta. Tumma mies hätkähti ja tuijotti hyllyjä. Se oli kauheaa. Huuto paisui AAAAH HANAAAA! AAAANAAA! "Paetkaa!" joku huusi. Tumma mieskin alkoi huutaa "Paetkaa!" käheällä äänellä ja takoi ovea

kämmenellä "Paetkaa! Siellä on vaarallista!" "Ei me voida" kuului voipunut ääni joka muistutti lähimmässä pöydässä istunutta. Sitten huuto vaiken. Oli aivan hiljaista. Tiesimme kumpikin että baari oli varmasti täynnä molekyyliä. Ne leijuivat äänettömästi ilmassa ja niiden alla lattialla olisi viiden miehen ruumiit. Kuolleet nautintoon. Mikä kammottava tapa kuolla, ajattelin mielessäni. En olisi koskaan voinut kuvitella että sellaista voisi edes tapahtua. Istuin pahvilaatikolle ja tuijotin eteeni hieroen käsiäni. Tumma mies tuijotti vieläkin ovea kuunnellen baaria vaikkei sieltä enää kuulunut mitään elon merkkiä. "Ei saa olla totta. Ei saa olla totta!" Mies istuutui pahvilaatikolle peittäen kasvot käsillään. "Viisi miestä" Tumma mies siirsi kädet kasvoiltaan ja katsoi minua kuivin silmin. "Viisi miestä juuri nyt! Makaa tuolla..." Mies katsoi äkkiä eteensä. "Miten...?" kysyin kun mies nousi seisomaan, vilkaisi baarin ovea ja katsoi minua. "Siellä oli niitä...muttei me arvattu." "Siellä oli ja me avattiin yksi. Se oli ihanaa. Tuotti mielihyvää. Kun sitä koski niin tunsin sanoin kuvaamatonta nautintoa. Se oli mieletöntä, miehet menivät kiimaan." Tuijotin eteeni miehen puhuessa ja katseeni osui kirjaimiin pahvilaatikossa, molekyyli. "...repivät niitä himoissaan lisää auki. ...Ja ne lensivät..." Mies pyöräytti päätään. "Niitä oli joka puolella ja me tajuttiin liian myöhään." "Siellä mökilläkö? Sielläkö te avasitte? Tapahtuiko siellä jo aiemmin jotain? Silloin kun te ne avasitte? Mistä te ne tilasitte?" Nousin seisomaan ja astuin hyllyjen luo. Pahvilaatikossa luki vain MOLEKYYLI, ei muuta "Miksette kertoneet minulle mitään? Että siellä on niitä niin paljon?" Mies puisteli päätään ja tuijotti eteensä. "Siellä oli jo niitä. Ei me tajuttu mitään. Piti vain mennä eteenpäin. Mennä vaan eteenpäin. Ei me edes tiedetty mitä ne oli. Jotain saippua kuplia ajateltiin että kai ne häviää ajan kuluessa. Me tuotiin loput sieltä tänne ja pidettiin koko juttu salassa. "Vähän liiankin salassa" sanoin pidellen pahvilaatikkoa kumminkin käsin. "Ne ei vaan..." mies katsoi sivulleen osoittaen sormellaan kuin aseella jolla sitten ampui "Ne ei vaan olleet mitään..." "Ymmärrän" Pistin laatikon takaisin hyllyyn. "Mistä me pääsemme ulos? Autoni on pihalla. Minun on päästävä lähtemään täältä." Mies tuijotti ovea, avasi sen ja katsoi baariin. Avasin ovea varovasti. Baari oli tyhjä ei ainoatakaan molekyyliä näkynyt. "Hyvä" Livahdin nopeasti hänen ohitse ja astelin lattian poikki ovelle. Juoksin raput alas auton ovelle ja loikkasin autoon. Törsäytin vielä jäähyväisiksi torvea ja lähdin ajamaan tietä pitkin kohti valtatie liittymää. Se oli muistaakseni lähistöllä. Auton ajovalot pyyhkivät tyhjää tietä ja äkkiä minua alkoi säälittää koko soppa, säälittää ja ottaa päähän kun ajattelin miten siitä voi selvitä. Onneksi pääsin lähtemään sieltä ennenkuin se tuli puheeksi. Mies jäi sinne selvittämään sitä yksin. Helveti se mökkikin paloi ... No mutta. Kaamea soppa, kaamea soppa en juuri silloin pystynyt ajattelemaan sitä sen enempää, annoin vain auton viedä minua kauemmas ja kauemmas. Aamulla sitten ajelin jo hesassa. Ajoin yhden kahvilan eteen ja pian jo istuskelin pöydässä. Katselin kadun liikennettä. Siemäilin kahvia aamu auringossa. Kaikki muistot hävisivät ja kaikki tuntui taas tutulta, turvalliselta. Tuijottelin aikani puistoon... Esiin tuli pieni poika narunpäässä kädessään punainen ilmapallo. Siemäisin kahvin loputkin peittämään kylmän väreet ja lähdin taas ulos kadulle ja suunnistin kohti satamaa jota kohti lämpimät auringon säteet minua tuntuivat ajavan. "Kerrostalon rapussa oli sinä iltana molekyyli kun menin kotiini. Se leijui keskellä käytävää ja inisi kun yritin päästä sen ohitse asuntooni" "Näin erään miehen juoksevan molekyyliä karkuun toisena yönä tai ainakin luulen niin" "Sitten ne tulivat myyntiin kauppoihin. Seurasin tavaratalossa kuinka ihmiset voihkivat nautinnosta kosketellessaan niitä avoimissa pahvilaatikoissa" "Halusin varoittaa niistä kaikkia mutta ne olivat jo levinneet kaikkialle" Ja sitten... Tv kuvaa ilmasta korkealta kaupungin yltä "Valtavat punaiset molekyyli pilvet peittävät taivaan kaupungin yläpuolella, katot, kadut, puistot. Kuin toukat ne ryömivät katuja pitkin ja ne liikkuvat hypnoottisen rytmikkäästi edestakaisin velloen joka suuntaan.

Molekyylihimies ulottuvat koko kaupungin ylle ja niitä leijuu yli kilometrin korkeudessa. Kaupunkia on hyvin vaikea lähestyä ilmasta käsin. Ihmiset kaupungissa ovat jääneet loukkuun taloihinsa, irrallaan leijuvien valtavien määrien molekyylejä pakotettua heidät aamulla pysymään kodeissaan." Tilanne alkoi tänään aamuyöllä molekyylejä valmistavan tehtaan räjähdettyä pursimiehen kadulla viisikulmassa. Pieni kuva ehjästä tehtaasta suuremman ja hajonneen ja palaneen päällä. Sitten video kuvaa tehtaan omistajasta jossain toimistossa iltahämärissä. "Molekyyli tuottaa nautintoa, aiheuttaa mielihyvää ja onpa siinä pikku ripaus sexiäkin" Tehtaan omistajan vaarattomaksi kuvailema joulumyyntiin tarkoitettu "seuralelu" osoittautui kuitenkin joksikin aivan muuksi kun satoja tuhansia jopa miljoonia molekyylejä karkasi Helsingin ilmaan aamuyöllä molekyylitehtaan räjähdettyä. Kuvaa hengästyneistä ihmisistä: "Niitä tuli päälle tuhansia!" Nainen huohottaa ääni väristen. "Meinasi henki lähteä!" "Niillä on yhteinen tahto!" mies hokee taustalla hysteerisen näköisenä. Sitten kuvaa jostain miehestä joka makaa kadulla. Molekyylejä on sen kimpussa ja se yrittää nousta kontilleen. Molekyylejä tulee lisää ja lisää ja mies katoaa niiden alle. Käsi huitoo palloa turhaan. Nousen seisomaan ja astelen nopeasti ikkunan ääreen. Siirrän verhon äkisti syrjään. Punaisia molekyylejä leijuu ilmassa ja alhaalla kadun suunnassa niitä on lisää sakeana virtana. "Siellä oli useita ihmisiä, yritimme saada heidät kaikki turvaan" "Luuletteko että kadulle jäi enää ketään?" "Kyllä kai... Ihmisiä oli aika paljon matkalla töihin mutta...Ihmisiä tulee lisää huoneeseen ...oli niin vaikea löytää enää ketään kun..." Sitten kuvaa ihmisistä Arkadian kadulla talojen katoilla. Alastomia ihmisiä, he pitävät molekyylejä käsissään päänsä yläpuolella ja ne hehkuvat punaisina uhkuen voimaa, voimaa, tahtoa, kiimaa, halua. Tuijotan lähikuvaa miehestä ja naisesta suutelemassa kiihkeästi toisiaan kummallakin molekyylit käsissään toistensa selän takana. Ja se yhteinen tahto heijastuu heistä. Valtava, suunnaton tahto joka liikkuu kaupungin kaduilla ja leijuu korkealla ilmassa koko kaupungin yllä hypnoottisen rytmikkäästi velloen. Suljen tv:n. Menen eteiseen ja lähden asunnosta. Laskeudun hissillä alas kadulle ja lähden kulkemaan ihmisjoukossa joka sankoin joukoin virtaa kadulla kohti keskustaa. Tunnen molekyylit itsessäni vaatteiden läpi, silmitöntä kiihottavaa nautintoa joka saa tajuntani sumenemaan. Lausun tuntemattomia sanoja jotka hukkuvat kimeään kiljuntaan. Törmään torille sokeasti tönien, sekaisin ja hakkaan vavisten ympärillä olijoita. Näen molekyyliä aallot torilla. Se on meri. Alastomat ihmiset pitävät käsissään molekyylejä päänsä yläpuolella. Useampia ihmisiä kuin olen nähnyt koskaan ennen. Molekyylejä leijuu kaikkialla, taivas aivan täynnä leijuvia punaisia molekyylejä, valtavia määriä. Niitä laskeutuu katuja pitkin kohti toria tasaisena virtana ja valtava massa kasvaa koko ajan hehkuen punaisena. Valtava kiima valtaa minutkin Yksi ihminen Yksi molekyyli Moninkertainen kaikkivoipa nautinto Takanani leijuu yksi suurempi molekyyli. Se on paljon suurempi kuin muut, aivan melkein valkoinen. Se tulee aivan eteeni. Sen tahto on suunnaton. Kiihotun vastustamattomasti. Sen pinta on kuin ihoa jota voi koskea... Käänän katseeni. Lähden juoksemaan ja syöksyn rappuun vähän kauempana. Siellä on aivan hiljaista. Menen soittamaan Lahden ovikelloa. Sisällä asunnossa askeleet jytisevät ja ovi aukeaa. Lahden keski-ikäinen nainen tuijottaa minua. Sitten hän heilauttaa hämillään kättään ja pyytää minut sisään. Lahden asunnon lämpö ja ominaishaju ja Sirpan luottava kysyvä katse luovat valheellisen turvallisuuden vaikutelman jonka tajuan särkyvän. Menemme olohuoneeseen. Tuijotan kuvia seinällä Onko tuo nautinto jota ihmisten kasvot kuvastivat juuri minua varten? Onko tuo nautinto jota ihmisten kasvot osoittivat sama joka minulla on? Katson molekyyliä pöydällä. Riisun vaatteeni ja asetan ne tuolille Menen takaisin eteiseen. Laskeudun rappuja takaisin kadulle ja näen unta että lähden kulkemaan ihmisvirran mukana torille. Peityn ihmisten ja molekyyliä massaansa joka nuolee, lipoo kiihottaen silmittömästi niin että vapisen ja horjun.

Tunnen molekyylit itsessäni, silmitöntä, kiihottavaa nautintoa joka saa tajuntani sumenemaan. Lausun tuntemattomia sanoja jotka hukkuvat kaikkivoipaan kimeään kiljuntaan joka on kaikkialla. Kävelen alastomana eteenpäin. Molekyylit täyttävät torin. Se on meri Silloin sisään tulee jättiläismäinen KIIIMA joka ylitsevuotavana hukuttaa meidät kaikki yhdellä kertaa. Kaikki oikeudet pidetään. Osittainenkin lainaaminen, kopioiminen tai plagiointi ja esittäminen missä tahansa formaatissa on kielletty ilman tekijan lupaa.